

Čeští klasikové ve svěžím hávu

65 PKF

**Věra
Drápelová**
publicistka

Firma Supraphon, která si ve světě stále drží solidní pozici, vsadila v poslední době na několik mladých českých interpretů. Poskytla jim možnost natočit profilové snímky, a tím jim vytvořila podmínky k tomu, aby se mohli uvést na světovém trhu.

Mezi těmi, kterým manažeři Supraphonu věří, je i dirigent Jakub Hruša, jehož debutový kompaktní disk s ryze dvořákovským repertoárem vyšel letos v únoru. Nyní vychází druhý, tentokrát složený ze skladeb Antonína Dvořáka a jeho žáka a zete Josefa Suka. Hruša jej opět natočil s Pražskou komorní filharmonii, již je hlavním dirigentem.

Dvořákovu Suitu A dur, která vznikla v New Yorku v době slavné premiéry Novosvětské symfonie (ale provedena byla až po Dvořákově smrti roku 1910), Sukovu populární Serenádu pro smyčcový orchestr Es dur a Fantastické scherzo téhož autora spojuje svěží nálada a líbezná melodika. Přes záchvěvy vážnosti převládá pocit jasu, klidu a pohody. Suk si však toto rozpoložení dlouho nevychnutával: rok po dokončení Fantastického scherza zemřel Dvořák, další rok Sukova choť Otilie a skladatelův osobní i hudební svět potemněl.

Album, které neuspává

Skladby jsou to krásné, invenční a zpěvné, nicméně svým spíše lyrickým, jakoby zdrženlivým a intimním charakterem by v méně kvalitní, povrchnější interpretaci mohly na posluchače zapůsobit ukolébavkovým efektem. Hruša s věkově mladou Pražskou komorní filharmonii, která je v současnosti naším bezesporu nejlepším komorním tělesem, však rozhodně neuspává.

Zvuk orchestru je lehký, světlý a štíhlý a to dodává skladbám nemalé kouzlo. Hruša však především pečlivě odstiňuje výraz a daří se mu držet napětí. Dvořák i Suk znějí v jeho podání mladistvě a jiskřivě.

Kromě uměleckých kvalit nutno zdůraznit, že Josef Suk není ve světě tolik známý jako Dvořák a že tento snímek je dramaturgickým příspěvkem k prosazení Suka do širšího povědomí.

VĚRA DRÁPELOVÁ